

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:

Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.250

Letna naročnina L. 2.500

Letna inozemstvo L. 3.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XVIII. - Štev. 42 (920)

Gorica - četrtek, 20. oktobra 1966 - Trst

Posamezna številka L 50

Pozdrav predsedniku republike!

Demokratski Slovenci goriške pokrajine toplo pozdravljajo predsednika republike g. Saragata ob njegovem obisku v Gorici. Pozdrav demokratskih Slovencev ima poseben pomen, kajti predsednik Saragata je osebnost, ki izhaja iz odporniškega gibanja, ter torej najzvestejši varuh ustavnih svoboščin in popolnega spoštovanja pravic vseh državljanov.

Zato gojijo demokratski Slovenci upanje, da se jim bo v času njegovega predsednikovanja izpolnila živa in upravičena želja, da bo namreč republikanski demokratski državni zbor sprejel zakon o zaščiti vse slovenske narodnostne skupine v Italiji v smislu 6. člena ustave.

Gorica, 22. oktobra 1966

SLOVENSKA DEMOKRATSKA ZVEZA
V GORICI

Papinijevo pismo kristjanom

Znameniti pisatelj Giovanni Papini je bil rojen 9. januarja 1881, umrl pa je 8. julija 1956. Prava vera, ki jo je po dolgih notranjih bojih našel, ga je napravila slavnega ne samo med Italijani, ampak po vsem svetu. Bralci njegovih del čutijo, kako je prešinjen s krščansko resnico. Naj bi nam vsem ob njegovi besedi dal Bog spoznanje — kaj je poslanstvo kristjana!

Bratje moji, otroci moji, nočem vam biti krivičen. A prišla je ura, da priznamo svoj greh, nezadostnost svojo, svoje ubežništvo!

V preveč prijetnem udobju živimo za stenami naše Cerkve. Le preveč se silitmo verjeti, iz nevednosti in lenobe hkrati, da smo že vse storili, če gremo k maši, če se svetim obredom ne odtegujemo, če od časa do časa hlinimo kesanje, v iztegnjeno desnico siromakov nekaj drobca potisnemo in izpolnjujemo, naj bo že iz strahu pred ječo ali pa iz bojazni pred peklom, tri ali štiri zapovedi.

Resnično vam povem, da Bog od nas kristjanov terja mnogo, neskončno več. Spet pravim, da to naše krščanstvo, ukleknjeno v golo zunanost, v zakoreninjenost navade in vsakdanjo splošnost ni krščanstvo po resnici; je namreč le senca krščanstva, njegovo naličje, spatek njegov, izrodek samo, krščanstvo podlih lenuhov, mlačnih svetohlincev, res krščanskih farizejev.

Bog hoče od nas mnogo več. Hoče, da je vse naše srce krščansko, vsaka naša misel krščanska, krščansko vse naše življenje. Krščanstvo ne bo živo in zmagovalno, dokler si ne bo osvojilo vseh narodov, vseh ljudstev, dokler ne bo v edinosti povežalo vseh duhov in vseh živih. Pozabili smo že, da nas je Kristus poslal vsa ljudstva osvajat, pa da nebesko kraljestvo oblička sveta spremeniti ne more, dokler vse duše njegove resnice ne priznajo, dokler vse ne začne v njegovi ljubezni. V krščanstvo, vse, kar ga je, morajo verjeti, čutiti ga, trpeti z njim, pa po njem živeti vsi ljudje. Bog ne trpi ne polovičarstva ne mlahavosti. Tako bore malo nas je, pa še ti malostevni smo le prevečkrat samo odsev ali samo spatek pravih kristjanov. Doslej je bilo krščanstvo vse preveč na ustnih in premalo v srcu; vse bolj ime kot bistvo; precejše bolj kot zgradba sama, prapor ne pa zmaga. Čeprav so stoletja mimo, kar so križali Kristusa, smo mi danes prav za prav še vedno prvi kristjani, črteži samo, javenci v krščanskem človeku, kristjani po imenu in kristjani po želji, kristjani po spreobrnjenju, razbiti vsi, nedelavni.

Tako malo nas je, pa smo sprti, tako malo, pa smo nedelavni, tako malo, pa tako strahopetni! Kot plašne ovce živimo za varno ograjo svoje župnije, v čuječem varstvu zvonika bližnje cerkve. Bog nam je ukazal, naj ga ponese vsem ljudem, mi pa svoj čas zapravljamo z mrtvimi štetji o podeljenih krstih, med katerimi bomo našli manj gorečih duš kot redkih bliserov po oceanskih školjkah.

Petrova je Cerkev, rimska cerkev, se naziva katoliška, se pravi vesoljna, pa je v njej komaj pol teh kristjanov, ki na svetu žive. Predajamo se utvari, da smo vojska, pa smo komaj njena šibka pred-

straža, obkoljena in z močmi pri kraju, kjer ranjenih, bolnih, nesposobnih, omahljivih, slepih in nekoristnih ne manjka. Če bi s prodornim očesom mogel prav na dno vaših src, koliko krščanskega imena vrednih duš bi našel? Pa če bi se jutri zneslo nad nas preganjanje, bolj divje od Decijevega in Dioklecianovega, koliko vas je, ki bi vzdržali, pripravljeni za lastno krvjo potrditi vero v Odrašeno kovo kri?

Rimska cerkev bi morala prav zato, ker je edina prava, vso svojo moč napeti v popolno osvojitve in razsvetljenje vseh ljudi. Poskušala je to posebej v nekaterih srečnih razdobjih svoje zgodovine, pa je vendar vse premalo storila. Skrbno je čuvala svojo zemeljsko pot, svoj notranji ustroj, svoj bogoslovni oklep, bdela nad varnostjo podanikov, nad poslušnostjo svojih vernikov: res je potrebna skrb za vse to, a kako drugotna spricho drugih, vse bolj življenjskih!

Nekaj pod vplivom svojih nasprotnikov in takisto nekaj pod vplivom svojih zagovornikov se je Cerkev razrastla v trdnjavo pravovernosti, strogoosti in bogoslužne obrednosti. Res, potrebno je vse to, a nič manj potrebno je, da bi bila vedno, kot je Kristus hotel, vojska osvajačev, ki se nikoli ne ustavi. Očuvala je plamen evangeljske resnice, a ga je hkrati skrila na dnu svojih kript in zdaj ga ne vidijo vsi, ne čutijo vse toplote njegove, ne morejo mnogi, nočejo drugi, da bi jih razsvetlila in užgal. Bog je hotel, da bi bili grmada na vrhu gore, mi pa smo ta bojni plamen raztrgali na brezštevile luči, ki se dimijo in boječe utripajo v dnu slovesno starodavnih ladij, kamor presilna večina nikoli ne zaide. Cerkev res v sebi ohranja Kristusa in njegovo besedo, a njim, ki so zunanji, ne, bi se utegnili zdeti, da ju ohranja kot zviti pergament, ki skriva v svojih skrivanih znamenjih besede, namenjene vendar v mogočni sij z vseh vrhov in z vseh gora.

Sveta stolica je na zemlji najvišja duhovna oblast, a vsa njena moč je v izpolnjevanju naloge, katero ji je Bog odmeril: da vsem ljudem ponese evangeljskega duha in da v njem živeti nauči.

Dogovor med Sveto stolico in Argentino

V Buenos Airesu so 10. oktobra podpisali dogovor med Sv. stolico in argentinsko vlado. V preteklosti je argentinska vlada smatrala, da ima iste pravice v nekaterih cerkvenih zadevah, zlasti pri imenovanju škofov, kot jih je imela nekdanja Španija, česar pa Sv. stolica ni nikdar priznala. Sedaj pa je prišlo do dogovora na podlagi koncilskih priporočil, da naj se vlade prostovoljno odrečejo raznim privilegijem. Cerkev želi biti popolnoma svobodna pri imenovanju škofov. Vatikanski list »L'Osservatore romano« v daljšem komentarju toplo pozdravlja dogovor.

Pred vsakim imenovanjem cerkvenih dostojanstvenikov bo cerkevna oblast zaupno sporočila vladni svojo odločitev z namenom, da zve za njeno mnenje in za morebitne ovire.

Kam gre Kitajska?

Kitajska je ogromna država. Pravijo, da šteje že sedem sto milijonov prebivalcev. Ne govorijo pa vsi enega jezika. Svoj čas so jih delili v pet velikih skupin. Kar Kitajce veže, je njih pisava. Štiri-deset tisoč znakov jo sestavlja. Le malo kdo obvlada vse. Če jih kdo pozna štiri tisoč, je že dosti. Pa ima taka pisava kak smisel? O, da! N. pr. če bi pri nas nekdo narisal znak za hišo, bi Italijan to bral kot »casa«, Nemec kot »Haus«, Srb kot »kuća«. A vsakdo bi ta znak razumel. Tako tudi na Kitajskem vsi Kitajci, čeprav govorijo različne jezike, z lahkoto berejo kitajsko pisavo, saj je vsem jezikom enako razumljiva.

Gospodar Kitajcev je tudi gospodar kitajskega jezika, Mao-cetung. Skrivnost je ta, da sedemdeset let je že prekoračil. Na zborovanjih sicer nastopa, a ne govori. Pravijo, da je bolan. Spet drugi pravijo, da ima dvojnika, ki ga v javnosti zastopa; da v reki Janceng ni plaval on, temveč njegov dvojnik. Ljudje naj dobe vtis, da je Mao še pri močeh, svež in krepak.

POŠASTNI DUHOVI UNIČEVANJA

Zadnje čase mu povzroča resne preglavice »rdeča garda«. Zaman Mao poudarja, naj gre mladina ra-

je na polje kot pa delat revolucijo po cestah. Toda mladi Mao-cetungovi pristaši ga ne poslušajo. Prevzela jih je strast uničevanja vsega, kar je preteklost zgradila. Temu pravijo »kulturna« revolucija. Mao doživlja, kar poje nemški pesnik: »Duhov, ki sem jih priklilcal, se ne morem več rešiti.«

Pošastni so ti duhovi. Tudi vere čutijo njih bes, saj nastopajo proti vsem brez izjeme. »Rdeča garda« skrni in zapira tako krščanske cerkve kot poganške templje. Pred zadnjimi neredi je bilo po vsej Kitajski odprtih še 700 katoliških svetišč. Koliko jih bo ostalo po tej nevihti? Nič ali skoro nič.

V glavnem mestu države, v Pekingu, stojijo štiri velike cerkve. V severnem delu mesta je katedrala kitajskega kardinala Tiena; pred nedavnim so jo zaprli. Zapri so tudi cerkev, ki so jo upravljali razkolni »narodni« duhovniki. Ostali dve čaka, če se kaj bistveno ne spremeni, ista usoda.

Tudi francoska šola v Pekingu, ki so jo vodile katoliške redovnice in je bila namenjena otrokom tujih diplomatov ter poslanikov, ne deluje več. Redovnice so bile izgnane, rdečegardisti so v njihovi cerkvi postavili veliko sliko Mao-cetunga, na streho pa razobesili rdečo zastavo. General De Gaulle

previdno molči, kajti mnenja je, da rdečega bika ni pametno po nepotrebnem dražiti; se bo že sam izdivjal.

KITAJSKA NA RAZPOTJU

Res zgleda, da se bo. Prej ali slej bo prišlo do razčiščenja. Revolucija bo požrla lastne otroke. Rdečegardisti nikomur več ne priznajo, niti najvišjim komunističnim veljakom ne, saj so celo ministrskega predsednika Ču-en-laia in maršala Lin Piao, ki je do ločen za Mao-cetungovega naslednika, obtožili revizionizma, to je da nista pravoverni komunisti. Migljaj torej, naj izgineta iz vodstva, ki ga pa omenjena gotovo ne bosta sprejela.

Kot rečeno, nastopajo rdečegardisti zoper vsako vero. Tudi kitajske verske tradicije so jim zoprne. Jim bo uspelo, da jih zaterejo? Težko je to verjeti, kajti Kitajci so imeli že več podobnih neviht, pa so vse brez večjih pretrsov prestali. Morda je pa ta »kulturna« revolucija tudi sredstvo, ki se ga bo Bog poslužil, da se z izčiščenjem poganških izročil odpre pot krščanstvu. Saj je tudi rimsko cesarstvo s svojo državno organizacijo in s propadajočim poganstvom največ pripomoglo, da se je krščanstvo tako hitro uveljavilo. Morda se bo res izpolnila napoved nekega Kitajca, da bo Kitajska čez 200 let čisto krščanska.

Kitajska je na čudnem razpotju. Mao odhaja ne da bi vedel, kako bo s kitajskim komunizmom po njegovi smrti. Njegov tekmeč in nasprotnik maršal Čangkajšek na otoku Taiwanu (Formozi) meni, da je »rdeča« garda konec Mao-cetungovega paradiža. Eno je gotovo: Kitajska bo v bodočih letih dala še dosti govoriti o sebi.

Msgr. Srečko Gregorec

[POTOKI PRELITE KRV V INDONEZIJU]

Proces proti bivšemu indonezijskemu zunanemu ministru Subandriu v Džakarti je svetovno javnost znova opozoril na neuspeh komunistični udar 1. oktobra lanskega leta, ki mu je stal omenjeni Subandrio zelo blizu ter je povzročil nasilno smrt šestih generalov.

Indonezija je pred udarom štela tri milijone komunistov, t.j. 3% prebivalstva. Ti komunisti pa niso samo širili komunistične ideologije, temveč tudi uničevali vse, kar je indonezijskim plemenom sveto in nedotakljivo. V družine so vnesli razdor, ko so otroci zavrgli to, kar so jih učili starši, smešili so družinske riadave, vse kar je bilo obseženo v tradiciji, so naslikali kot zastarelo in reakcionarno. Zato se je proti njim začel grmaditi odpor, pa tudi sovraštvo. Ker jih je ščitil sam predsednik Sukarno, nihče ni smel proti njim nastopiti. Ni čuda, da so nasprotniki komunistov samo čakali prilike, da udarijo po njih.

En ta je prišla z umorom generalov. Sprožil se je val obračunavanja, ki se še vedno ni zaključil. Vodstvo čiste zoper komuniste so prevzeli muslimani, ki so prepričani, da postopajo v duhu Mohameda ter v čast Alahu, če trebijo »nevernike«. In komunisti so zanje neverniki in še kakšni!

Tako je prišlo do morij, ki jih ni mogoče opravičiti na noben način. Posebne skupine, znane pod imenom »tanin«, so hodile pretekle mesece okoli in sistematično praznile ječe, kjer je čakalo na sodbo na tisoče pripornikov. Skupni grobovi, kjer leži na stotine žrtev, so postali vsakdanja stvar. Pri tem pride do trpinčenj, kot je to bilo v navadi pred sto-

letji. Glavo je treba odrezati, prej pa še ude odsekati, če je čas za to. Ni važno, kakšno je pri tem morilno orožje: nabrušen ali skrhan meč, srp ali mesarski nož. Mrtvih trupel dostikrat sploh ne pokopljejo, temveč kar v morje vržejo. Nihče seveda ne sprašuje, kdo je kriv in kdo ne.

Prihajajo domov oficirji, odločni protikomunisti, pa morajo ugotoviti, da so jim družinske člane pobili kot komuniste. Kdo bi se jim čutil, če pobesniijo še samji in začnejo divje klati morilce svojih družin ter se pri tem ne menijo, ali so bili za ali proti komunizmu. Izkazalo se je, da so premnogi pod krinko boja proti komunizmu obračunavali s svojimi osebnimi sovražniki, ne da bi se menili za njihovo ideološko opredelitev. Tako je pretrpel nasilje marsikdo, ki ni imel nobenega opravka s komunizmom. Je to boleča resnica, ki bi jo bilo nepošteno prikrivati. Okoli milijon Indonezijcev je postalo na ta način žrtev nekontroliranega maščevanja.

Tako so ti potoki prelite krvi vso Indonezijo razkralji v dva tabora, ki se sovražita in čakata prilike po povračilu. Med prebivalstvom je zazijal prepad, ki ga dolga desetletja, morda tudi cel rodovi, ne bodo mogli zasuti.

Zborovanje benediktinskega reda

V opatiji sv. Anselma v Rimu so zborovali vsi opatje benediktinci. Razpravljali so, kako naj se tesneje med seboj povežejo benediktinske kongregacije in kako naj izpopolnijo redovniška pravila v duhu koncilskih določb. Opatje je sprejel sv. oče.

Spomenica predsedniku Saragatu

Beneški in kanalski Slovenci so naslovili na predsednika republike spomenico, katero tu objavljamo:

Spoštovani gospod predsednik!
Slovenci iz videmske pokrajine Vas ob Vašem obisku, ki ste ga namenili našim krajem ob stoletnici pripadnosti italijanski državi, pristrčno pozdravljamo, Vam izrekamo dobrodošlico in Vam želimo prijetno bivanje med nami.

Gotovo ste, gospod predsednik, kot dolgoletni javni delavec z resnico raziskujočim duhom in občutljiv za tegobe ljudi, slišali tudi o nas, slovenskem prebivalstvu v videmski pokrajini.

1300 let prebivamo v teh krajih, od teh smo kar 800 pripadali oglejskemu patriarhu in beneški republiki, ki sta priznavala še največ pravic in široko krajevno avtonomijo v sodstvu in upravi. V takih razmerah se je moglo gospodarstvo svobodno razvijati, prav tako se je mogla svobodno iz roda v rod prenašati slovenska govornica in zavest pripadnosti k tej jezikovni skupnosti.

Tradicionalna povezava z Benetkami, še sveži spomin na svobodo, ki so jih bili daljni predniki deležni in ki jih je Avstrija pozneje odvzela, realistično upoštevanje gospodarske povezave goratih področij z ravninskimi predeli in tudi izbira med absolutistično reakcionarno avstrijsko monarhijo ter z naprednimi idejami prežetimi italijanskim preporodom, vse to je vplivalo, da so naši predniki na plebiscitu 22. oktobra 1866 strnjeno glasovali za Italijo, ki jim je zagotavljala uživanje najširših svobod in spoštovanje pravic.

Ko zgodovinsko ocenjujemo položaj človeka v družbi pred sto leti in pozneje, opravičujemo takratno pomanjkanje svobod in udeležbo omejenega števila državljanov pri odločanju o javnih zadevah z nizko stopnjo demokracije zaradi splošne zaostalosti in sorazmerno še močnih konservativnih sil.

S podobnim opravičevanjem lahko gledamo na ravnanje, ki so ga bili deležni naši predniki od leta 1866 dalje. V obdobju združevanja Italije in konsolidiranja države same ni bilo razumevanja za pravice in potrebe drugih narodnosti v državi, zato je bila vsaka tudi plaho izražena zahteva glede pravic Slovencev, ocenjena kot nevarnost za državo in njeno celovitost. Naše ljudstvo je bilo v velikanski večini nepismeno, kar je bila takratna značilnost tudi drugih predelov Italije, poleg tega je pripadalo manjši narodnosti, ki se v evropskem merilu še ni uveljavila.

Fašistična strahovlada, ki je zadala tudi Vam, gospod predsednik, mnogo trpljenja, je hotela s silo zatreti naš jezik. Preglala ga je iz cerkva, iz javnih lokalov in s trgov, pa tudi v družinah, med štirimi stenami, ga je hotela zadušiti.

Ce torej še tako dobrohotno sodimo, kako se je našemu prebivalstvu krojila usoda do nastopa fašizma, in vidimo v krutosti fašizma njegovo notranjo zakonitost, ne moremo razumeti ravnanja, ki smo ga kot jezikovna oziroma narodnostna skupnost deležni po drugi svetovni vojni.

Demokratska ustava Republike, ki je izšla iz odporniškega gibanja in katere sotravec ste bili tudi Vi in ste, gospod predsednik, danes njen varuh, zagotavlja enakost vseh državljanov in varstvo jezikovnih manjšin ter njihovih posebnosti. Ta ustavna določila bi morala za nas Slovence v videmski pokrajini pomeniti prelom s preteklostjo glede uživanja narodnostnih pravic. Pa ni tako. V marsičem je naš položaj slabši, kot je bil pred 100 leti.

Znatno število naših bratov je zaradi opisanega stanja asimilacijski proces od tujih naših narodnostnih skupnosti, ustrahovanje iz preteklosti je močno oslabilo pripravljenost našega prebivalstva, da bi javno pokazalo svojo jezikovno pripadnost in je še bolj zmanjšalo število tistih, ki so pripravljeni terjati pravice; znano je, da so naši kraji najbolj pasivni dežele Furlanije-Juljske krajine, zato je porazni gospodarski položaj naših gorskih krajev pahnil v emigracijo najboljše moči: računamo, da jih je samo v zadnjih dvajsetih letih zapustilo domače ognjišče nad 15.000, kar predstavlja velik odstotek prebivalstva. Do skrajnosti je namerno skraćeno število duhovnikov slovenskega poretka v naših župnijah. Pred 60 leti jih je bilo namreč 55, sedaj jih je samo 15 in to zaradi tega, ker v te kraje nameščajo italijanske duhovnike, ki ne poznajo jezika vernikov, slovenske pa v Furlanijo.

Namesto, da bi strnjeno glasovanje za Italijo pred 100 leti prineslo izpolnitev najosnovnejših potreb prebivalstva, h katerim prištevamo v prvi vrsti izobraževanje v materinem jeziku, se namenoma

mešajo pojmi o pripadnosti državi in pripadnosti narodu, zato da vse odklonitve opravičujejo. Namesto, da bi bilo prebivalstvo naših področij nagajeno za tolikokrat priznani in poudarjeni lojalnost italijanski državi, se tudi ta lojalnost izrablja za dokaz, da so naše želje in zahteve neupravičene.

Ne razumemo končno, zakaj se z nami, Slovenci Terske, Idrijske in Nadiških dolin, Režije ter Kanalske doline — ki je prišla v meje Italije 1918. leta — ravna drugače kot z goriškimi in tržaškimi Slovenci, ki jim, na primer, zakon iz leta 1961 zagotavlja šole v materinem jeziku. Žal je bil predlog, da bi se omenjeni zakon razširil tudi na videmsko pokrajino, zavrnjen s pičlo večino glasov.

Gospod predsednik!
Posebno prijetno nam je in smo počaščeni, da Vas moremo pozdraviti kot najvišjega predstavnika Republike Italije in hkrati kot vztrajnega bojnika za demokratične odnose med ljudmi in nasprotnika krivic in nasilja. Zaupajoč v Vaše vztrajne napore, da kot varuh ustave stalno opozarjate na njeno izpolnjevanje, in opirajoč se na Vaše demokratično prepričanje, pričakujemo, da boste s svojim ugledom odločilno pripomogli, da se prične urejati položaj naše narodnostne skupnosti v videmski pokrajini po ustavnih določilih in v duhu enciklike »Pacem in terris« pokojnega Janeza XXIII.

Vejemite, gospod predsednik, da bo zadovoljitev najosnovnejših potreb naše skupnosti pripomogla k še večji poglobitvi zvestobe in lojalnosti njenih pripadnikov do države, ki naj temelji na najbolj plemenitih načelih demokracije in pravičnosti.

Z globoko vdanostjo in spoštovanjem!

V Čedadu, dne 19. oktobra 1966. leta

Odbor slovenske narodne skupnosti
v videmski pokrajini

(sledijo podpisi)

Z GORIŠKEGA

Prva seja pokrajinskega sveta po počitnicah

Preteklo soboto je pokrajinski svet spet začel z delom. Takoj, ko je predsednik otvoril sejo, je sporočil svetovalcem, da je dobil obvestilo, da sta se skupini socialistov in socialnih demokratov spojili v eno samo skupino z imenom Enotna grupa PSI-PSDI, katere načelnik bo advokat Macoratti od PSI. Nato je svet razpravljal predvsem o položaju v ladjedelniški industriji v zvezi z nedavnimi odločitvami CIPE (Center za gospodarsko programacijo). Zadeva je prišla na dnevni red, ker je pokrajinski svet odobril, da se razpravlja o nujnem predlogu v tej zadevi, ki ga je vložila skupina komunističnih svetovalcev. Po dolgi razpravi, v katero so posegli komunist Menichino, Cosani od DC in Macoratti od PSI, je predložil Cosani resolucijo, ki so jo podpisali načelniki skupin levega centra Perissi (D C), Macoratti (PSI) in Kranner (SDZ). V njej je rečeno, da so odločbe CIPE glede Trsta in Tržica sicer pozitivne, toda podpisniki so zaskrbljeni glede podjetja SAFOG v Gorici, ker v ukrepih ni nič o tem podjetju; zato podpisniki pooblašajo odbor in predsednika, da se pozanimajo, kaj CIPE predvideva glede SAFOG-a. Pred glasovanjem o resoluciji je prof. Kranner izjavil, da so ukrepi CIPE na vsak način pozitivni, ker dajejo garancije za ohranitev sedanjeja števila zaposlenih delavcev in ker zagotavljajo precejšnjo gospodarsko moč, tako lokalno kot v okviru dežele; zlasti pa da je pozitivno to, da prvi ukrep državne programacije zadeva prav našo deželo. Za resolucijo je glasovalo 12 svetovalcev, proti 7 (komunisti in PSIUP), liberalci in mislin nista bila navzoča.

Nato so se obravnavale še nekatere točke dnevnega reda, ki so bile upravnega značaja; ostale točke so bile prenešene na prihodnjo sejo.

Slovenski misijonar Pavlin sredi svojih gojencev. Sam je zapisal: »Majhen med majhnimi...«

SLOVENSKA SKUPNOST ZA LADJEDELNICE

V deželnem svetu je bila dolga razprava o ladjedelnicah ter drugih ukrepih, ki jih je sprejel Ministrski odbor za gospodarsko načrtovanje (CIPE) kot nadomestilo za ladjedelnico Sv. Marka v Trstu, ki jo bodo združili z arsenalom. Na seji je govoril tudi svetovalec Slovenske skupnosti dr. Skerk, ki je zlasti poudaril, da bi ladjedelnica Sv. Marka morala ostati, da so potrebni dodatni ukrepi zlasti za zaščito zaposlitve delavcev in malih podjetij, ki delajo za ladjedelnice, in kjer je zaposlenih precej Slovencev. Dalje je poudaril, da javnost nima zaupanja v izpolnitev danih obljub, saj se je večkrat zgodilo, da se je tisto, kar je bilo že določeno za Trst, še po poti od Rima do Trsta nekje zgubilo. V ostalem je razložil stališče Slovenske skupnosti, ki je vsebovano v sledeči resoluciji:

Slovenska skupnost ugotavlja, da sta preureditev in modernizacija italijanskih ladjedelnic potrebni, ker bodo le tako gospodarsko in tehnično rentabilne ter konkurenčno sposobne.

Slovenska skupnost pa obžaluje združitve ladjedelnic Sv. Marka s Tržaškim arsenalom, ki pomeni boleči prelom s stoletno tradicijo tržaškega ladjedelništva, in izreka bojazen, da novi ukrepi, ki jih je sprejel Ministrski odbor za gospodarsko načrtovanje v Rimu (CIPE) ne bodo odtehtali neprecenljive izgube, ki jo bo utrpel Trst z ukinitvijo ladjedelnice Sv. Marka, dasi priznava tržaškimi političnim in sindikalnim zastopnikom, da so se v zadnjem trenutku trudili za preprečitev še hujše izgube.

Zato Slovenska skupnost razume in odobrava splošen protest in ogorčenost tržaškega prebivalstva, v kolikor se ni izrodil v vandalizem.

Slovenska skupnost je prepričana, da izraža splošno mnenje, če postavi zahtevo po dopolnitvi sprejetih sklepov, ki naj zagotovijo Trstu nadaljevanje njegove ladje-

delniške tradicije, polno zaposlitev, neobhodno potrebno izboljšanje pristaniških naprav, ustvaritev vseh pogojev za povečanje tržaškega pomorstva ter perspektiv za bodoči razvoj vseh tistih delavnosti, ki so povezane s Trstom kot pomorskim mestom.

Ker Slovenska skupnost duži in predstavlja tržaške Slovence, je posebno zaskrbljena za nadaljnji obstoj vseh tistih malih industrijskih in obrtniških podjetij, ki delajo za ladjedelnice in zaposlujejo precej Slovencev. Prav tako opozarja, naj v novo ustanovljena podjetja ne kličejo uradnikov in delavcev od drugod, ampak naj nastavijo domačine in dajo kruh domači delavski ter študirani mladini, da bodo Tržičani lahko ostali doma. Vse pristojne in odgovorne ljudi tudi poziva, naj se z vsemi silami zavamejo, da bodo obveznosti in obljube, ki jih vsebuje poročilo CIPE, izpolnjene v rokih, ki jih je treba točno določiti.

Trst, 12. 10. 1966.

Tajništvo Slovenske skupnosti

RAZNO

Uspešno zdravilo proti raku?

Borba proti raku se je obogatila z novo iznajdbo. Vseučiliški profesor Melvin iz čikaške univerze je na konferenci znanstvenikov prikazal svojo iznajdbo, ki jo sestavlja najčistejši krom, katerega majhne radioaktivne delce položijo na rakasta obolenja. Krom se je izkazal za zelo primerno sredstvo, boljše od radiuma. Profesor Melvin je izvršil že več uspešnih poskusov. Zdravil je moža, ki so mu pred petimi leti zdravniki prisodili le še šest mesecev življenja. Danes je mož popolnoma zdrav in vrši napreje svojo službo. Če bi se to sredstvo izkazalo za uspešno, bi postal prof. Melvin največji dobrotnik človeštva.

NOVA ITALIJANSKA KOMUNISTIČNA STRANKA

V mestu Livornu, kjer je bila leta 1921 ustanovljena komunistična stranka Italije, se je v soboto, 15. oktobra rodila nova komunistična stranka, ki se bo imenovala marksistično-leninistična in ki bo dajala streho vsem tistim italijanskim komunistom, kateri se zavzemajo za kitajsko linijo. Tajništvo nove stranke bo vodil bivši partizan Fosco Diuncci.

Po objavi ustanovitve nove stranke se je iz hotela »Corsica«, kjer so delegati zborovali, razvil sprevod, v katerem je bilo nekaj sto oseb. Vsi udeleženci so prepevali z navdušenjem »Bandiera rossa«, vzklikali Marxu, Leninu ter Stalinu in vihteli številne rdeče zastave s srpom in klavirjem.

Jasno je, da uradnim komunističnim krogom ta razcepitev ni nič kaj po volji. Najbolj se vidi to iz pisanja dnevnika »Unità«, ki se je ob kongres obregnila z naslovom: »Umazano protikomunistično izzivanje v Livornu«. Nato sledi sledeča novica:

»Majhna skupina »marksističnih leninistov« je poskusila danes pod varstvom policije klavirno provokacijo zoper komunistično partijo. Okrog 80 oseb je za nekaj dni zasedlo nekatere sobe v hotelu »Corsica«, dajoč izjave, da se gredo nekaj »kongres«. Danes so v spremstvu operaterjev italijanske radiotelevizije, tridesetih časnika in policistov v civilu odšli pred starodavno gledališče »San Marco«, kjer se je 21. januarja 1921 ustanovila

sedanja komunistična stranka Italije. Edino, kar so storili, ko so prišli do omejenega gledališča, je bil poskus, da umažejo spominsko ploščo, ki govori o tem zgodovinskem dogodku.«

Zlahtni naslovi za Maocetunga

Vojaško glasilo rdeče Kitajske »Zen Min Zi Bao« je 12. oktobra na celi strani objavilo izjave, ki jih v tujini občudovalci Maocetunga izrekajo v svoji silni ljubezni do njega. Objavljene so pod velikim naslovom: »Predsednik Mao je rdeče sonce v srcih revolucionarnih narodov sveta.«

Na vidnem mestu je objavljeno poročilo z vietnamskega bojišča, kjer je rečeno: »Predsednik Mao je rdeče sonce in ponoči najbolj sijajna zvezda, ki zmerom osvetljuje pot napredka za revolucionarne narode po vsem svetu.«

»Predsednik Mao je kot sonce, in brez sonca rastlinstvo ne živi.« se glasi naslov dopisa iz Tanzanije v Afriki, kjer čutijo delavci brezmejno ljubezen do Maa.

Neka mehiška študentka pošilja pesem »Striček Mao naj živi!«, neki bralec iz Vietnama je pa ugotavljal, da kadar zjutraj opazuje sončni vzhod, vedno misli na predsednika Maocetunga, ki kot jutranje sonce obseva ves veliki ocean svetovne revolucije. On je tudi kakor strela z neba, ki bo udarila po revizionistih in jih dokončno strla.

Sv. oče za misijonsko nedeljo

Na praznik Marijinega materinstva 11. oktobra je sv. oče Pavel VI. naslovil po radiu na ves katoliški svet posebno misijonsko poslanico v zvezi s praznovanjem misijonske nedelje, ki bo letos 23. oktobra.

»Znova — je začel sv. oče svojo poslanico — vam kličemo: Ne bodite brezčutni, molite, pomagajte, pokažite svoje zanimanje za zadeve misijonov, da boste tako izpričali življenjsko moč naše vere! Ne sme se ostati brezbrizen do problemov in težav, ki mučijo misijonsko Cerkev po svetu ter pustiti brez pomoči tiste, ki se trudijo prežeti neprestanega heroizma za širjenje evangelija in za duhovni, tvarni in družbeni dvig bratov ter sestrar različnih jezikov in civilizacij.

Kar nas boli, je rastoče sovraštvo, ki vedno bolj razdvaja narod od naroda, kot posledica zločestega nacionalizma, rasizma in ločitve po barvi ter kulturi. Katoliška Cerkev želi, da bi čim preje vse človeštvo postalo eno samo božje ljudstvo, zato ne samo, da se trudi spoznati kulturo misijonskih narodov ter jo spoštovati, temveč tudi obogatiti to kulturo z nadnaravnimi vrednotami milosti ter jo tako prepojiti, da bo mogla reči s sv. apostolom Pavlom, da je »vsem postala vse, Grkom in barbarom, modrim in nevednim.«

Misijonska nedelja pa ima še drug pomen: ves svet naj odkrije po izvrševanju bratovske ljubezni do bližnjega nevidno ljubezen nebeškega Očeta do nas. To bo ljudi spomnilo, da so vsi božji otroci. Spet bo prišel do izraza skrivnostni načrt božje Previdnosti, ki se poslužuje ljudi pri reševanju duš. Prizor materialne pomoči, ki jo bodo na misijonsko nedeljo zbrale škofije, župnije in razne organizacije, bo nadaljevanje duha prvih kristjanov, ki so, zbrani okrog apostolov »enega duha in enega srca« posvetili tedanji poganski svet z vero in ljubeznijo. Materialna sredstva, zbrana za olajšanje telesne lakote ter gradnjo cerkev, šol ter misijonskih zavodov bodo istočasno pripomogla k utežitvi žeje po resnici, pouku ter ljubezni narodov v stiski in razvoju.«

Na velikanskih čolnih

Na velikanskih čolnih, na velikanskih čolnih
oktobrski dež;

ob jadrnih spušenih svetlika smehlja se
se tkivo od onstran morja
in kadar vetrovi se sklonijo nanje,
vzdrhte kot dekleta doma.

Na velikanskih čolnih, na velikanskih čolnih
oktobrski dež.

Na bokih počivajo križani znaki:
pšenica in črešenj meso.
Na smolnatih vesel prepleskani strani
je vrez za nebeško oko.

Na čolnih velikanskih, na čolnih velikanskih
oktobrski dež,

in v Kanto in v Kinki se monotonije
vrstijo za sveti obhod,
v kimono žená so se dalije skrile,
le hlad potrkava na hlod.

Na čolnih velikanskih, na velikanskih čolnih
oktobrski dež.

V pristanu se dvignejo jadra v vrnitev,
brez mene, brez mene domov.
Pod bambusom lučko škrlatno privijem
v megló s petrolejem zvestob.

O, čolni velikanski, o velikanski čolni —
hitite domov!

VLADIMIR KOS

MISIJONSKO OKNO V SVET

Organizirano delo za misijone

Španska škofovska konferenca je ustanovila poseben misijonski odsek, ki naj bi uspešno misijonsko pomoč Latinski Ameriki in drugim misijonskim deželam po svetu, kjer govorijo španski jezik. Škofijski misijonski urad bo zlasti skrbel za dobro pripravo misijonarjev. V ta namen bodo posebni tečajji v bogoslovju v Salamanki. Trenutno se pripravlja 320 bogoslovcev za delo v misijonih.

Misijonski križ 50 salezijanskim misijonarjem

V baziliki Marije Pomočnice v Turinu je vrhovni predstojnik salezijanske družbe 11. oktobra izročil misijonski križ 50 misijonarjem, ki bodo v kratkem odpotovali v razne misijonske dežele. Vseh novih salezijanskih misijonarjev je letos 83, a nekateri so naravnost iz svojih rojstnih dežel odpotovali v misijone.

Severnoameriški misijonarji

Onstran morij deluje trenutno 9.292 ameriških misijonarjev. Podatke navaja statistika misijonskega tajništva severnoameriškega episkopata. Iz teh podatkov izhaja, da je med misijonarji 3948 duhovnikov, 901 brat pomočnik, 200 novincev, 549 laikov in 3.693 redovnic. V primerjavi z letom 1964 znaša povečanje 1.166 oseb.

Nemški otroci za paralitične v Južni Afriki

Nemški katoliški otroci so zbrali 110.000 dolarjev v korist zavoda za paralitične otroke v Južni Afriki. S temi fondji bodo kupili tiskarske stroje, ki bodo omogočili paralitičnim otrokom tega zavoda, da bodo dosegli poklicno usposobljenost kljub svoji boleznini.

Najbolj razsežna župnija na svetu

Po zaslugi nemških katoličanov bo v kratkem pričela delovati v Altamiri v Amazoniji nova bolnica. To majhno mesto s 4000 prebivalci, ki leži na desnem bregu reke Xingü, predstavlja najbolj razsežno župnijsko središče na svetu. Ozemlje mesta se razprostira na površini, ki meri 282.000 km² in je sedemkrat večje kot Švica. Altamira je del prelature Xingü, enega 21 cerkvenih okrožij, ki obsegajo skupaj 4 milijone 500.000 km², to je nad polovico vse Brazilijske. Ko je meseca aprila lanskega leta apostolski nuncij msgr. Baggio prvič obiskal te prelature, je dejal: Nikoli ne bom mogel dovolj pohvaliti škofov, duhovnikov, laičnih pomočnikov in katehistov Amazonije spričo ogromnega dela, ki so ga izvedli na socialnem in karitativnem področju. Prelatura Xingü ima danes od 35.857 prebivalcev 34.800 katoličanov.

Šola za bolničarje v Maleziji

Na pobudo glavnega nemškega katoliškega urada za pomoč deželam, ki so na poti razvoja, bodo v kratkem zgradili v Petalingu Jaya na Maleziji novo središče za izoblikovanje bolničark. Šola bo priključena bolnici, ki jo vodijo frančiškanske misijonarke. Malezija ima 11 milijonov prebivalcev, a samo tri zavode za šolanje bolničark. Novo središče bo obiskovalo 200 gojenk.

Afriški mučenci

Patri kombonijanci iz Verone so izdali knjigo z naslovom: Afriški martirologij. Knjiga je napisana v angleškem jeziku. V njej navajajo, da je bilo doslej že 700 Afrikancev proglašanih za svetnike. V knji-

ANTON VAN DE VELDE

Srce zmaguje

45
Greeta pristavi kavo in, medtem ko se gresta malčka trgovino s pralinami — kaj hitro so razprodani — pove Jon stricu to in ono.
»Takó takó takó... to je pa zopna storila. Vidiš fant, ko bi jaz ne bil poročen, bi se ozrl za kakšnim denarjem za vaju, toda saj razumeš, kaj ne, Phinetta ima prednost, toda če morata od tod stran, bi vedel za izhod. V najini hiši — zdaj govorim že v dvojini — v najini hiši je drugo nadstropje prazno. Če vama je všeč, si ga oglejta.«
Gerritsova nimata kaj dosti praviti; pri-
staneta, ne da bi si prej kaj ogledovala.
»Na česti smo, zato sprejmeva, toda kakšni pogojji, stric?«
»I, to pa kar pustimo; to je podpora in natura,« se smeje Jodo.

DRUGA OBLETNICA Slomškovega doma v Bazovici

Oktober 1964 je veliko naših ljudi prisojvalo otvoritvi tako težko pričakovane Slomškovega doma v Bazovici. Od tedaj ni bil Dom le mrtva stavba sredi vasi; vsi njeni člani so si začrtali nalogo: kulturo in narodno izobraževati našo mladino in ji nuditi pristno in zdravo zabavo. To je res težka naloga, a vztrajni Bazovci so se vneto vrgli na delo, z zaupanjem v pomoč velikega Slovenca, ki so si ga izbrali za svojega zavetnika.

Letos, 13., 14. in 15. oktobra smo praznovali drugo obletnico obstoja našega Doma; v ta namen smo organizirali tri večere: prvi je bil namenjen športu, drugi kulturi, obogatitvi našega duhovnega življenja ter pregledu delovanja, a tretji večer je bila na vrsti prosta zabava za vse člane in simpatizerje.

V četrtek zvečer sta se v odbojki pomerili šestorki domače Zarje in Brega. Kljub slabemu vremenu (v začetku tekme se je ulil hud dež, ki je nato spremljal odbojkarje vso tekmo), se je ob robu igrišča zbralo precej ljudi, predvsem mladih, ki so vneto sledili napeti igri. Zmaga je pripadla Bregu s 3:0, a bazovski odbojkarji so v nekaj mesecih veliko napredovali. Posamezni setji so se zaključili s 15:13, 15:13, 15:9.

V petek zvečer nam je prof. Theuer-schuh orisal lik velikega Slovenca A.M. Slomška. Č. g. Marijan Živic je podal sliko sedanjega stanja Slomškovega doma. Na naših ramenih je še precej dolga, ki se je še povečeval z zgraditvijo novega igrišča ob Domu. A z božjo pomočjo, s priprono našega zavetnika in ob podpori dobrih ljudi bomo poravnali tudi to.

Večer se je zaključil z zelo lepimi diapositivami, a pred tem je tajnica Slomškovega doma gđ. Merj Brce prebrala poročilo delovanja v minulih dveh letih. Otvoritev doma je sovpadala z vsakoletnim slovenskim taborom. Obe leti so bili

dostojno počaščenj sv. Miklavž, pust s povorko po vasi in pa silvestrovanje. Tudi Slovenskih večerov ni manjkalo. Tematika je bila dokaj pestra. Mladini pa se je zahotelo ven. V ta namen je Dom organiziral več izletov: izlet na sneg v Sappado; spet drugega v Ljubljano, na Bled in na Vogel; občudovali smo prelepa Plitvička jezera. A najlepši izlet je bil v domovino v območje Slomškovega delovanja.

V Slomškovem domu na tedaj še nedokončanem igrišču smo dostojno praznovali praznik 1. maja. Prijeto so nas zabavali Veseli planšarji in tržaški zbor pod vodstvom Humberta Mamola. Sklenili smo, da bi kar obdržali ta praznik v Bazovici ter naj bi zadobil tradicionalni značaj.

Preprosta, a slovesna je bila otvoritev igrišča zraven Doma. Udeležili so se predsednik deželne sveta dr. Doro de Rinaldini, župan Franzil ter zastopstva vseh slovenskih demokratičnih skupin. De Rinaldini je prestrigel trak z olimpijskim znakom, nakar je bila prijateljska odboj-karska tekma med moštvoma Bora in Libertasa.

Več tekem je bilo odigranih na tem športnem igrišču, bodisi v odbojki kot tudi v košarki. Videli smo tudi poljsko košarkarsko dvanajsterico, ki ima v svojih vrstah nekaj državnih reprezentantov.

Kot vidimo, je bilo društvo še precej aktivno. V dveh letih je bilo marsikaj napravljenega. Prav te dni pa sem srečal nekega Italijana, ki mi je rekel, kako to, da nič več ne nastopamo z igranjem na odru. Vsakokrat je on prišel zraven in zdaj to pogreša. Če že ne moremo spraviti tega na noge, pa naj bi poskusili s kakšnim glasbenim ansamblom, npr. z mandolinami, da bi člane društva to čim bolj povezovalo. Ideja ni slaba. Ali se ne bi tega oprijeli?

Branko

TRŽAŠKE NOVICE

Tečaj za vzhodna liturgična vprašanja ter ruski jezik in rusko književnost

Vrtil se bo v Vzhodnem domu v Trstu (ul. delle Doccie 38, tel. 73-32-72) od novembra do konca aprila. Lekcije bodo ob torkih popoldne (1. skupina) in ob petkih zvečer (2. skupina). Vpisnina in prispevek za stroške: 3.000 lir, za dijake polovično. Prijavit se je treba do 6. novembra na sedežu ali pri č. sestrah, ul. delle Doccie, 34 (tel. 95-575).

Listi Slovenske skupnosti

Za volitve, ki bodo 27. novembra, pripravlja Slovenska skupnost dve kandidati-ni listi: kandidatsko listo za tržaško občino in kandidatsko listo za tržaško pokra-jino. S pripravami kandidatskih listi je veliko dela. Občinska kandidatska lista ima lahko šestdeset kandidatov, pokrajinska pa 24. Za prvo je treba zbrati najmanj 300 podpisov predlagateljev, za drugo pa najmanj 400. Ker zaradi slovenskih imen delajo na sodišču težave, je treba zbrati za rezervno še več podpisov. Vse delo mora biti končano pred koncem tega meseca. Naprošeni smo za objavo, da Slovenska skupnost prosí vse, na katere se bo še obrnila, naj radi podpišejo kandidatske liste kot predla-

gatelj. Tistim, ki so to že naredili, pa se prav lepo zahvaljuje.

Slovenska katoliška skupnost

vneto sodeluje pri zbiranju kandidatov in podpisnikov kandidatur za obe listi Slovenske skupnosti ter toplo priporoča vsem svojim članom in somišljenikom, naj sodelujejo pri tem delu in pripomorejo, da se bomo Slovenci dostojno izkazali pri tržaških občinskih in pokrajinskih volitvah. Naše geslo mora biti: držimo vsi skupaj, izvolimo dva slovenska svetovalca v tržaški občinski svet!

Politično tajništvo SKS

Katinar

Tudi iz Katinare so župljanj čez poletje pridno romali. Najvažnejša romanja so bila Einsiedeln v Švici, Sv. Višarje in Gospa sveta na Koroškem. Vsa so lepo uspela. Na Sv. Višarjah so katinarski cerkvenj pevci doživeto zapeli novo slovensko peto sv. mašo, pri Gospe sveti pa navdušili navzoče in domačega župnika z ubranim in mogočnim ljudskim petjem.

Je bilo pa poletje za mnoge farane tudi priložnost, da so opuščali sv. mašo. Poletni beg v naravo je premnogo odtrgal od nedeljske službe božje. Drugi so našli

Marijina družba v ulici Risorta št. 3 v Trstu vabi v nedeljo, 23. oktobra na

MISIJONSKO PRIREDITEV

ki bo ob 5.30 popoldne. Na sporedu sta dve lepi moderni misijonski igri.

izgovor za odsotnost pri sv. maši tudi v delu na polju. Postalj so prostovoljni sužnji dela, kar je velika nespamet, saj delamo zato, da živimo in ne živimo zato, da delamo. Tega bi se morali zavedati naši ljudje in najti tisto uro časa za nedeljsko sv. mašo, saj se bodo drugače oddaljili od pravega smotra svojega življenja in se spremenili samo v više razvite živali.

Smrt vzorne krščanske matere

Dne 3. oktobra je umrla v Trstu Josipina Okretič roj. Pahor, ki je dočakala visoko starost 94 let. S 33 leti je postala vdova s petimi otroki, ki jih je vzgojila v narodnem in verskem duhu. Še zadnja leta je redno obiskovala slovensko službo božjo in je pogosto prejemale sv. zakramente. Bila je stalna naročnica »Katoliškega glasa« in je vedno rada kupovala in brala slovenske knjige. Težave in preizkušnje življenja je prenašala s krščansko vdanostjo. Vsem, ki so se do nje obračali, je rada pomagala. Sedaj je odšla po plačilo k Tistemu, ki mu je vse življenje zvesto služila.

Krsti, poroke in pogrebi v slovenščini

Ze več mesecev je v veljavi pravica, da se zakramenti in zakramentali delijo v narodnem jeziku. Po župnijah v okolici Trsta v tem oziru ni nobenih težav. Nekoliko drugače je v mestu. V mnogih mestnih župnijah ni slovenske službe božje niti dušnega pastirja, ki bi obvladal slovenski jezik. Kaj storiti?

Brez dvoma so krsti, poroke, prebujenja in pogrebi v življenju taki dogodki, da imamo pravico zahtevati od krajevnega župnika, da nam poskrbi za slovenskega duhovnika iz župnije, kjer je slovenska služba božja. Včasih smo zvrčali krivdo na cerkveno oblast, češ da nismo postreženi tako, kakor bi želeli. Sedaj ta izgovor ne velja več. Od nas je odvisno, v koliko bomo svoje pravice uveljavili.

Ne pri porokah ne pri pogrebi ne smemo imeti zgrešenega ozira na tiste, ki slovenščine ne razumejo. Če so gostje olikani, bodo pač razumeli, da je poroka ali pogreb naša zadeva in da ju hočemo doživeti tako, kot je nam bolj ljubo in všeč. Če bi se hoteli ozirati vedno na navzoče, bi se morali marsikdaj odpovedati celo cerkvenj poroki ali cerkvenemu pogrebu, saj so dostikrat med gosti tudi taki, ki se štejejo za ateiste. Bodimo prepričani, da nam prijatelji in znanci, kateri govorijo drug jezik, ne bodo nič zamerili, če bomo pri sebi uveljavili slovenskega.

ko ravná Greeta s steklom in porcelanom. Za Peera in sestrico je to prazničen večer. Kakor dva jazbeca se mikašita med zaboji in zavoji, lezeta v omare in spet iz njih, vihrata z divjim indijanskim vpitjem od postrešja do kleti in narobe. Peer ima polne lase slame in ves je poln morske trave in volne. Prekopicuje se po žimnicah. Lientje mu meče s smehom blazine v glavo. Tu je igra voljnih živalic in raj-ska zabava. In tako lahko dve noči — ali še dlje — leže na tleh. In oče ju pusti in mati ima preveč dela in Nand ju ne moti in Peeru ni treba več v vrtec in Lientje se je zaljubila v brata — vsaj začasno — in mu da svoj ogrizek. To je življenje! Kako nekj morejo odrasli ljudje kisló gledati, ko je vendar tako preprosto, če hočeš biti srečen?

Dva dni pozneje sedita Gerritsova s kompanijo pri Jodu in Phinetti pod streho in Nand, ki ostane na Wolvesti, riše z okornimi prsti oznanilo za v izložbeno okno: »Trgovino se odda. Potrkati ker Zvonec ne funkcionira.«

(se nadaljuje)

